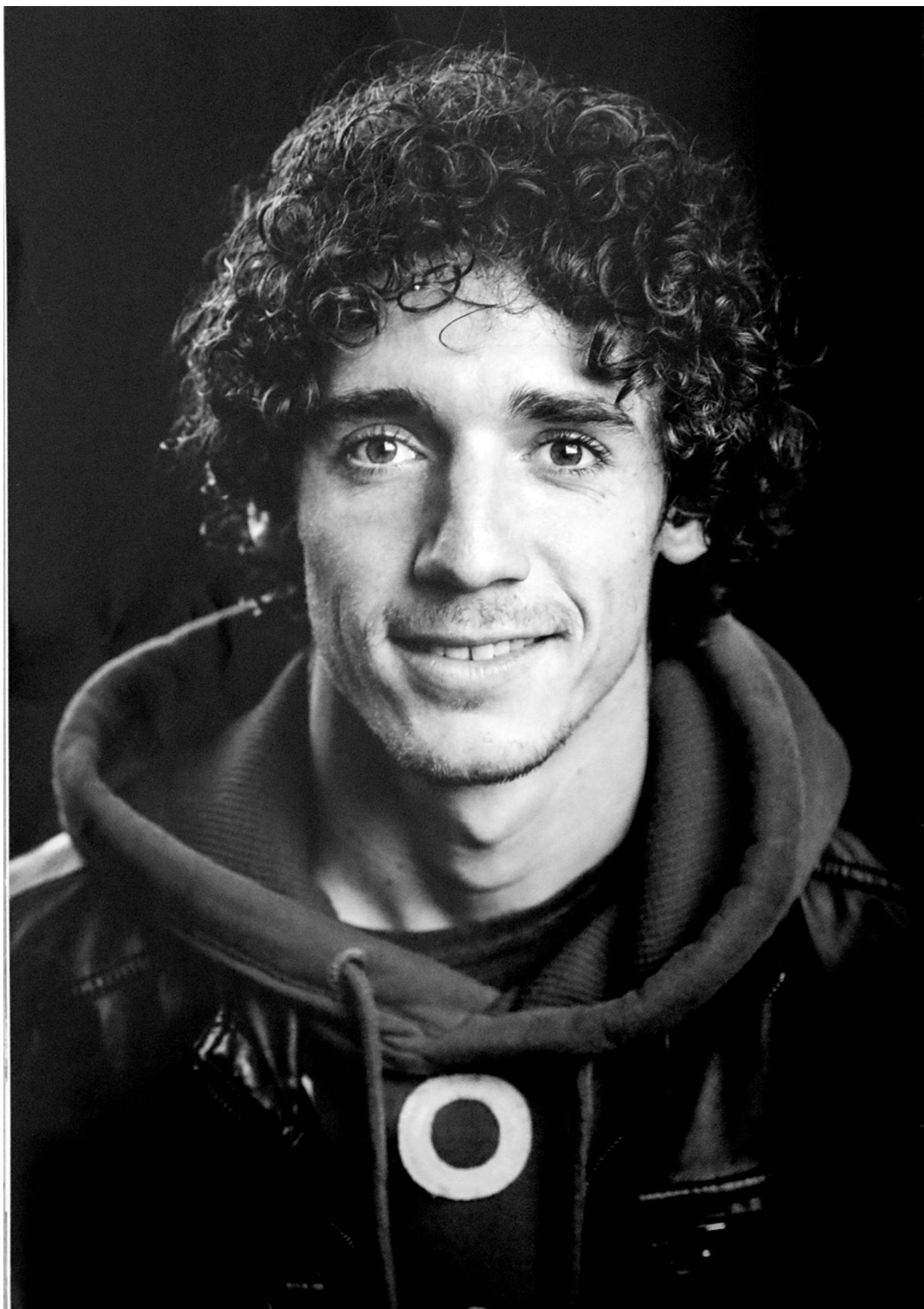

RÔMULO

»Det är en dröm som går i uppfyllelse«

TEXT JOHAN VON FRIEDRICHS • FOTO HASSE FRIDÉN

Efter en trevande inledning har kurvan gått uppåt för Rômulo. Mer speltid och ökat förtroende från ledningen och nu i senaste omgången matchhjälte.

– *Segermålet mot Helsingborg betydde mycket för mig.*

★ **Rômulo öppnar dörren** till lägenheten i Björk-hagen med ett brett och avslappnat leende. Familjen bor högt upp i det välkända höghuset vid Björkhagsplan, som var Stockholms högsta bostadshus när det byggdes 1954.

– Utsikten här är helt fantastisk. På kvällarna är det magiskt med förortens och stadens ljus, och där ligger arenan där vi spelar match, säger han och pekar mot Globenområdet och Nya Söderstation.

Att han kom till Sverige och Hammarby känns nästan som att Gud hade ett finger med i spelet.

– Mats Jingblad bevakade med hjälp av spelaragenten Lasse Lindell tre spelare under Hammarbys scouting i Brasilien i vintras, berättar Rômulo.

– Jag var en av de utvalda men kvällen de såg mig spela så var de egentligen på väg till en annan match men något kom i mellan. Så de valde att se mötet mellan mitt lag Friburguense och Vasco da Gama* i Campeonato Carioca (Rio-mästerskapen). Matchen slutade 2–2 och jag gjorde en av mina bättre matcher på länge och gjorde båda våra mål.

Rômulo hade en bra och intensiv period i början av året. Hans lag Friburguense förlorade bara

två av årets första nio matcher och Rômulo noterades för fem mål. Något som säkert Mats Jingblad hade koll på. En passningsskicklig brasse med defensiva egenskaper och dessutom en målgörare. Det blev kontrakt som sträcker sig över säsongen 2017.

– Det var en dröm som gick i uppfyllelse att få skriva på för ett lag i Europa, säger Rômulo.

Och visst låter det som en dröm när Rômulo berättar om sin resa från den enkla uppväxten i den lilla rofyllda staden Estrada Nova med knappt tusen invånare i inlandet av delstaten Rio De Janeiro. Hans första riktiga klubb blev Friburguense i den betydligt större staden Novo Friburgo, cirka 2 timmars bilresa hemifrån. Där började han spela vid 16 års ålder. Klubben blev hans bas. Därefter hamnade han som ung talang i Botafogo i Rio de Janeiro (U20-laget). Sedan blev det flera klubbar i olika delstater i södra Brasilien som Joinville (Santa Catarina)**, Atlético Paranaense (Curitiba), och senast 2015 för klubben Paulista Futebol Clube i staden Jundiaí (São Paulo) men han har alltid återvänt till sin moderklubb Friburguense.

Under perioden i Botafogo så tränade Alex där samtidigt. De hade ingen större kontakt med varandra men Alex var redan då ett välkänt namn i klubben, berättar Rômulo.

– Jag kände igen honom men han kände inte igen mig när vi sen sågs i Hammarby, tillägger Rômulo och skrattar högt.

– Alex har varit ovärderlig hjälp för mig här.

*Vasco da Gama vann sedemera hela turneringen. **Spelade inga matcher med Joinville.

»Att få spela inför välfyllda läktare är en ära – det sporrar en och ger kraft«

Med handen på hjärtat så är det många supportrar som har skruvat på sig på läktaren och inte varit tillfreds med den gänglige brassen som Jingblad har lovordat. Det har helt enkelt gått lite knackigt.

– Jag förstår att många har förväntningar på mig men sanningen är att jag hade svårt att acklimatisera mig i början. Väldigt svårt. Det var första gången jag var utomlands. Och så hamnar jag i norra Europa, i ett kylslaget Sverige i mars månad. Ett nytt land, ett nytt språk. Allting var så annorlunda. Lägg därtill en ny klubb, nya spelare att lära känna samt spel på platsgräs. En annan viktig aspekt som många säkert inte känner till är att min fru som följde med till Sverige var höggravid. Och ingen av oss talar ens engelska. Men allt har gått bra, vi fick en son i våras så nu är vi fyra i familjen. Det var väldigt mycket på en gång.

Men det gick ju bra i första matchen?

– Javisst, det var träningsmatchen mot Örebro i slutet av mars. Tror inte jag ens att jag hade gjort en enda träning med laget innan. Men eftersom jag var matchtränad så ville de testa mig och jag fick hoppa in. Och det började ju bra med en mål-givande passning, lobben till Fredrik Torsteinbø.

– Men det tar tid att anpassa sig. Nanne har hela tiden sagt till mig att jag inte ska stressa upp mig utan låta det få ta den tid det tar. Att jag inte ska behöva känna mig orolig över att få börja på bänken.

Har det inte varit svårt med kommunikationen på träningarna med Nanne och de andra spelarna?

– Det har fungerat bra. Jag har fått mycket hjälp av Ian, Pablo, Kennedy och givetvis av Alex. Nanne är ju ganska reserverad av sig och pratar lågt så jag vet inte om jag hade hängt med fastän jag hade förstått svenska, säger han med glimten i ögat.

Hur har omställningen varit från gräs till plastgräs?

– Spelet blir så mycket snabbare på plastgräs. I början var det komplicerat. Bollen bara gled iväg. På gräs får bollen ett helt annat fäste.

Vad säger du om fotbollen i Allsvenskan?

– Det är mycket fysik och högt tempo. Det var ungefär så som jag hade förväntat mig. Men här är

det mycket mer markeringsspel än i Brasilien.

Sedan följer alla spelare med i spelet på ett annat sätt. I Brasilien kanske vi sätter två gubbar på topp och där är de hela matchen. Här jobbar alla mer med i defensiven på ett helt annat sätt.

Den allsvenska debuten skedde redan i premiäromgången mot Östersund då Rômulo kom in i andra halvlek och mötte jublet från över 30 000 åskådare.

– Det var ett fantastiskt ögonblick. Fansen är helt underbara. Jag älskar att spela inför stor publik.

Rômulo gjorde en minnesvärd entré. Laddad till max sänkte han en Östersundspelare efter bara några sekunder. Gult kort direkt vilket gav intryck hos fansen. I omgången efter var han med från start i bortamötet mot Elfsborg. I den matchen gick allt emot Bajen. Backlinjen havererade och det blev förlust med 1–4. Sedan dröjde det ända till hemmamatchen mot Malmö i mitten av maj innan han fick vara med i startelvan igen. Det blev en drömmöppning för Rômulo med sitt första mål i Bajentröjan bara efter några minuter. Därefter har det varit mest inhopp där Nanne konsekvent har valt att byta ut Alex mot Rômulo de sista 15–20 minuterna.

– Det var lite trist att vi aldrig fick spela tillsammans, infliker Rômulo.

– Det är inte alltid så enkelt att hoppa in i slutet av matcherna. Att komma in i matchens rytm och i de andra spelarnas

tempo. Men första gången vi fick spela tillsammans från start, jag och Alex, var mot IFK Göteborg då vi vann med 2–0. Vi hade bra samspel i början av matchen, många one-touch-passningar och olika kombinationer. Kändes som vi hade något intressant på gång. Efter matchen var vi mycket lyckliga, båda två.

Rômulo

Född: 2 november 1984

Bor: Björkhagen

Längd: 186 cm

Vikt: 78 kg

Moderklubb: Friburguense AC

Kontraktslängd: 2016

Spelarkarriär:

2011 Botafogo (U20)

2011–2014 Friburguense AC

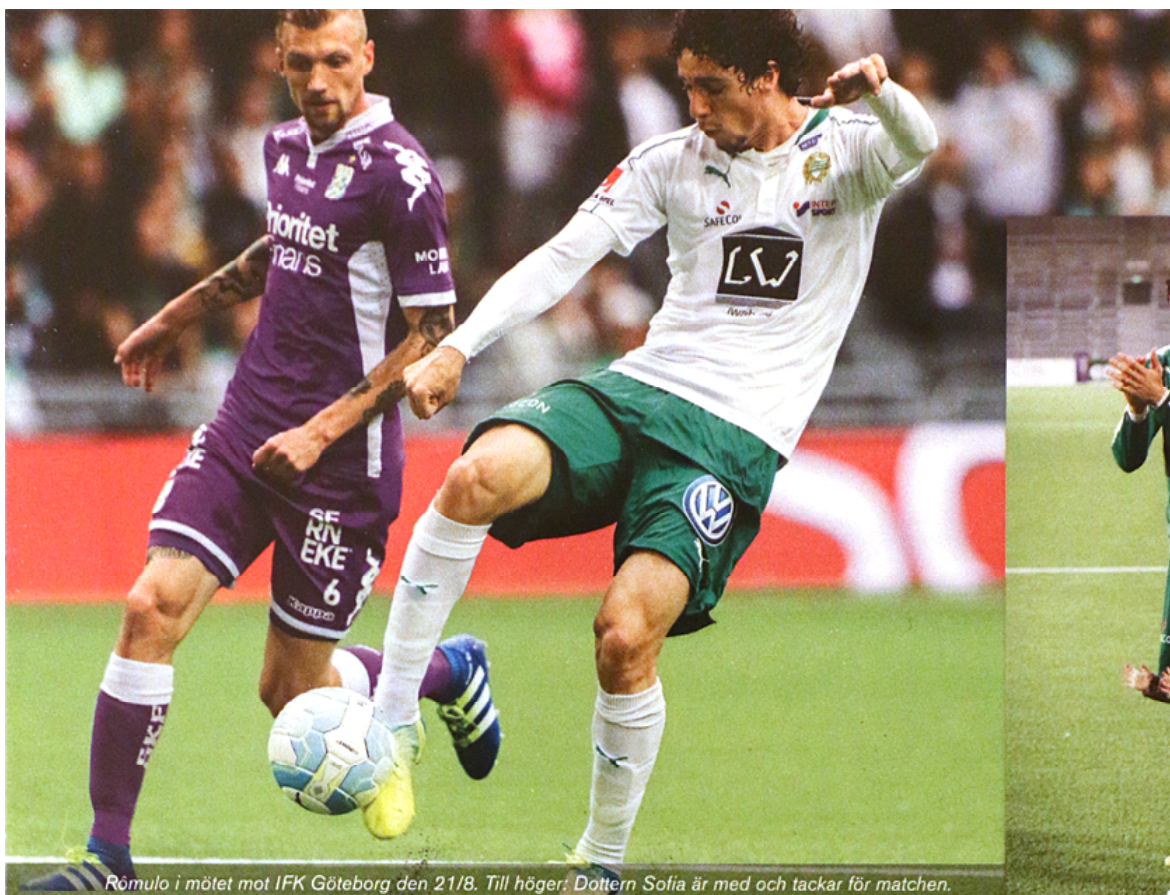
2014 Atlético Paranaense

2014 Ferroviária (lån)

2015 Paulista FC

2015–2016 Friburguense AC

2016– Hammarby

Rômulo i mötet mot IFK Göteborg den 21/8. Till höger: Dottern Sofia är med och tackar för matchen.

Vilken är din favoritroll i en startelva, om du själv fick välja.

– Jag tycker om att ha mycket boll, vara delaktig i spelet, så det är nog rollen som nummer tio. Hur är känslan inför framtiden och derbyt mot Djurgården?

– Mitt kontrakt sträcker sig över nästa säsong och jag ser fram emot fortsättningen. Nu känner jag mig säkrare och tror att jag framöver kommer att kunna spela mer avslappnat och leverera på ett annat sätt än tidigare. Jag vill verkligen visa upp mitt rätta jag för Hammarbys underbara fans.

– Nästa match, derbyt mot Djurgården, känns väldigt viktig. Att få spela inför välfyllda läktare är en ära och jag älskar verkligen när det är mycket folk. Det sporrar och ger en kraft och styrka.

Man märker att Hammarby, Sverige och det svenska samhället gjort ett starkt intryck på Rômulo. Han lovordar klubben, fansen och allt runt omkring. Intervjun närmar sig sitt slut och vi står återigen vid fönstret och blickar ut över söderförorterna och Södermalm.

– Jag tar tunnelbanan till träningen, säger Rômulo och pekar på tåget som just kommer in på perrongen till Björkhagens T-banestation.

– Och sedan byter jag till bussen vid Gullmarsplan. Här är allt så enkelt och smidigt. ■

INSPEL FRÅN LÄKTAREN

Roy: Är det skillnad att möta allsvenska försvarare än de i den brasilianska serie du senaste lirade i?

– Svårt att svara på men försvararna här är mer fysiska och stabila medan dom är mer tekniska i Brasilien.

Ville: Vad tycker du om Sverige hittills?

– Allt här är är fantastiskt. Det är välorganiserat och allting fungerar. Här skulle jag önska att mina barn växer upp.

Gabriel: Kommer du ihåg bortamatchen mot Häcken då vi var tre fans som var utklädda till dig med värsta brasse-hår-peruker?

– Ha ha, ja, det minns jag. Det var jättekul. Vi tog bilder tillsammans.

Figueres: Är du nöjd med din säsong?

– Det är först nu jag börjar känna mig tillfredsställd. I början var det komplicerat.

Mikael: Varför skjuter du inte mer?

– En bra fråga som är relevant. Jag tycker mer om att passa, att spela fram. Men det är verkligen något som jag måste bli bättre på. För skjuter man inte så blir det inga mål.

Ville: Vilka hänger du med i laget?

– Alex förstås men även Ian Smith som ju pratar spanska och Arnor eftersom vi spelar mycket ihop.

Johan: Brasiliansk favoritspelare?

– Ronaldinho Gaucho. Har alltid beundrat honom. Även när han återvände efter storhetstiden i Europa till Brasilien.